

iber:Camera

camerata salzburg

dezső rányi

piano

giovanni guzzo

violí i direcció

haydn

mozart

divendres, 16 de gener del 2026, 20 h
palau de la música

concert dedicat a la memòria del dr. jordi roch

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casas**

UNA COL·LECCIÓ PERMANENTMENT CANVIANT

NOVA PERMANENT DE PINTURA
ESPAI HOMENATGE ANTONI VILA CASAS

MUSEU CAN FRAMIS
C. ROC BORONAT, 116-126 (BARCELONA)

Rafel G. Bianchi, *El col·leccionista absent III*, 2022 (detall)

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

www.fundaciovilacasas.org

Franz Joseph Haydn

(1732 - 1809)

L'anima del filosofo. Obertura (1791)

Wolfgang Amadeus Mozart

(1756 - 1791)

Concert per a piano i orquestra núm. 27, en si bemoll major,
K. 595 (1791)

I. Allegro

II. Larghetto

III. Allegro

Minuets KV. 599 (1791)

I. En do major

II. En sol major

V. En fa major

VI. En re major

Franz Joseph Haydn

Simfonia núm. 94, en sol major, “Sorpresa” (1791)

I. Adagio cantabile – Vivace assai

II. Andante

III. Menuet - Trio

IV. Finale. Presto

durada total del concert: 100 minuts (entreacte inclòs)

Camerata Salzburg

Més de 70 anys a Salzburg i arreu del món: amb la seva pròpia sèrie de concerts i com a conjunt resident del Festival de Salzburg i la Setmana de Mozart, la Camerata contribueix a forjar la identitat de Salzburg com a ciutat de la música. Com a ambaixadora cultural de Salzburg, també és convidada habitual als principals escenaris de concerts del món, incloent-hi la Wiener Konzerthaus, la Philharmonie de Paris, l'Elbphilharmonie Hamburg, el Concertgebouw d'Amsterdam i el Shanghai Concert Hall.

Com una de les orquestres de cambra més antigues i amb més tradició del món, la Camerata estableix un pont entre el passat i el futur, mantenint-se sempre innovadora i amb visió de futur. L'orquestra —els músics de la qual provenen actualment de més de 20 nacions— és particularment coneguda pel seu so distintiu en el Classicisme vienesès, especialment en la música del fill més famós de Salzburg, Wolfgang Amadeus Mozart. Sota el lideratge dels seus dos concertinos, Gregory Ahss i Giovanni Guzzo, com a primus inter pares, l'orquestra també explora obres romàntiques a través d'una nova transparència d'orquestra de cambra —des de Mendelssohn fins a Schumann i Brahms, fins a Bartók— i abasta un repertori que va del Barroc fins al segle XX i la música contemporània mitjançant encàrrecs i estrenes mundials. Avui dia, la Camerata és reconeguda internacionalment per les seves interpretacions potents, vibrants i emocionalment commovedores.

La Camerata també manté profundes aliances artístiques amb la pianista francesa Hélène Grimaud i la violinista neerlandesa Janine Jansen. A la temporada 2025/26, la Camerata col·laborarà amb artistes com Julia Hagen, Julian Prégardien, Hayato Sumino, Alexander Sitkovetsky, François Leleux, Václav Luks, Elisabeth Leonskaja, Maxime Emelyanychev, Finnegan Downie Dear, Rudolf Buchbinder, Kian Soltani, Dezső Ránki i Fazıl Say.

Dezső Ránki

És considerat com un dels millors pianistes hongaresos. És reconegut tant en el repertori clàssic (Mozart, Beethoven) com en el romàntic (Schubert, Schumann) i el modern (Bartók o Kurtág). Va estudiar a l'Acadèmia Franz Liszt amb Pál Kadosa. Va iniciar la seva carrera internacional després de guanyar el Concurs Robert Schumann a Alemanya l'any 1969.

Des d'aleshores, ha ofert concerts regularment a la majoria de països europeus, a Amèrica del Nord i del Sud, així com al Japó i a Corea del Sud. A més dels recitals, ha tocat amb orquestres com la Filharmònica de Berlín, la Filharmònica de Londres, l'Orquestra de Cambra Anglesa, el Concertgebouw d'Amsterdam, l'Orquestra Filharmònica de la Ràdio dels Països Baixos, l'Orquestra Nacional de França, la Konzerthausorchester de Berlín, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, la Gewandhausorchester de Leipzig, la Filharmònica de Dresden, l'Orquestra de Cambra de Stuttgart, la Filharmònica de la Ràdio Alemanya, l'Orquestra de la Suisse Romande, l'Orquestra Filharmònica Reial de Lieja, l'Orquestra del Festival de Budapest, la Filharmònica de Varsòvia, l'Orquestra Filharmònica de Seül i la NHK de Tòquio, sota la direcció de Frans Brüggen, Iván Fischer, Vladimir Jurowski, Kirill Kondrashin, Zubin Mehta, Lorin Maazel, Daniele Gatti, Zoltán Kocsis, Gennady Roshdestvensky, Kurt Sanderling, Sir Georg Solti i Jeffrey Tate.

Dezső Ránki és convidat als festivals més prestigiosos, com Ascona, Lockenhaus, Primavera de Praga, Weimar, Schwetzingen Festspiele, Wiener Festwochen, MDR Musiksommer, Kissinger Summer, Festspielhaus Baden-Baden, Schumannfest Düsseldorf, Grange de Meslay i Roque d'Antihéron.

Les gravacions de Dezső Ránki han estat editades per Teldec, Quint Records i Denon. Per la seva interpretació dels Estudis op. 10 de Chopin va rebre el «Grand Prix du Disque». També el Mikrokosmos de Bartók per a Teldec va obtenir un gran èxit.

Toca regularment a dos pianos i en recitals a quatre mans amb Edit Klukon. Els seus darrers CD publicats inclouen obres de Satie i Liszt, i dues peces per a piano de Barnabás Dukay. El seu projecte més recent inclou la interpretació dels poemes simfònics complets de Franz Liszt, que presenta en diversos concerts.

Dezső Ránki ha rebut nombrosos premis al llarg de la seva carrera, entre els quals destaquen els premis Liszt, Kossuth i Bartók-Pásztor.

Giovanni Guzzo

El director d'orquestra Giovanni Guzzo, nascut a Veneçuela i reconegut per les seves interpretacions commovedores i inspiradores, és àmpliament aclamat per la seva presència «magnètica» al podi.

Fill de pares italians i veneçolans, es va graduar amb els màxims honors a la Royal Academy of Music de Londres. Va continuar els seus estudis de direcció amb Rodolfo Saglimbeni i John Carewe a Londres i va obtenir un Màster en Direcció Avançada a la Universitat de les Arts de Berlín (U.D.K.) sota la tutela dels mestres Steven Sloane i Harry Curtis.

Com a violinista consumat i concertino, Giovanni Guzzo ha dirigit i liderat algunes de les principals orquestres del món, incloent-hi la Budapest Festival Orchestra, la London Symphony Orchestra, la Pittsburgh Symphony Orchestra i la Simfònica de Bamberg. Ha treballat estretament amb directors com Sir Simon Rattle, Iván Fischer, Sir Colin Davis, Juanjo Mena, Herbert Blomstedt, Sir John Eliot Gardiner, Gábor Takács-Nagy, Semyon Bychkov i Marin Alsop.

El 2023, Giovanni Guzzo va ser assistent de Sir Simon Rattle i de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera a Munic per a les produccions d'Idomeneo de Mozart i Winterreise de Schubert, de Hans Zender.

Els seus compromisos recents com a director inclouen concerts amb la Camerata Salzburg, l'English Chamber Orchestra, la Manchester Camerata, la Brandenburg State Orchestra Frankfurt, la Magdeburg Philharmonic i la Camerata Nordica.

Gregory Ahss

El violinista israelià Gregory Ahss va començar la seva formació al seu Moscou natal, a l'Escola de Música Gnessin. Va continuar els seus estudis amb Lena Mazor i Irina Svetlova al Conservatori d'Israel i a l'Acadèmia de Música de Tel Aviv, i posteriorment al Conservatori de Nova Anglaterra a Boston, a la classe de Donald Weilerstein.

Gregory Ahss va fer el seu debut com a solista amb l'Orchestra Mozart Bologna sota la direcció de Claudio Abbado. A partir d'aleshores, va actuar regularment amb Abbado, qui el va nomenar concertino de l'Orquestra del Festival de Lucerna. El seu enregistrament de la Simfonia concertant de Haydn amb l'Orchestra Mozart, dirigida per Claudio Abbado, ha guanyat nombrosos premis de prestigi, incloent-hi l'ICMA al Millor Concert de l'Any 2015.

Com a solista, també ha actuat sota la batuta de directors com Yannick Nézet-Séguin, Teodor Currentzis, Daniel Blandul i Andrés Orozco-Estrada, presentant-se amb la Mahler Chamber Orchestra, l'Orchestra Mozart Bologna, la Swedish Radio Symphony Orchestra, l'Orquestra Simfònica de Munic i la Camerata Salzburg.

Gregory és convidat habitualment a participar en projectes educatius i classes magistrals, com les impartides al Mozarteum de Salzburg, i exerceix com a membre del jurat al Concurs Internacional de Música de Sendai. Entre els seus col·laboradors de música de cambra es troben Natalia Gutman, Janine Jansen, Vilde Frang, James Ehnes, Lawrence Power, Emmanuel Pahud, Gautier Capuçon, Nicolas Altstaedt, Sabine Meyer, Alexander Melnikov i Fazıl Say. Gregory Ahss també ha actuat com a duo de violí amb Pinchas Zukerman.

Anteriorment, va ocupar el càrrec de concertino de la Mahler Chamber Orchestra i actualment exerceix com a concertino de la Camerata Salzburg, l'Orquestra Simfònica de Lucerna i l'Orquestra del Festival de Lucerna.

Haydn i Mozart van ser de generacions diferents —els separaven 24 anys—, però malgrat això van ser col·legues, van ser amics i es van professar admiració mútua. Mozart coneixia els quartets i les simfonies que publicava Haydn i, de la seva banda, Haydn coneixia la carrera de nen prodigi de Mozart i els èxits operístics que aquell jove començava a tenir. Sembla ser que la primera vegada que es van veure en persona va ser el març de 1784: Haydn tenia 52 anys i Mozart 28. Des d'aquell moment van compartir idees, vetllades i música: eren convidats a cases nobles per tocar quartets o quintets de corda (Haydn el violí i Mozart la viola) amb altres músics del moment com Dittersdorf o Vanhal. Malgrat que tots dos vivien a Viena, no coincidien gaire sovint, ja que Haydn passava llargues temporades al palau dels prínceps d'Esterházy allunyat de la ciutat. Mozart va compondre una sèrie de sis quartets, publicats el 1785, que va dedicar a Haydn amb unes paraules d'autèntica lloança i admiració on li demanava que els acceptés com a “pare, guia i amic”. Haydn no se'n va estar de dir-li al pare de Mozart: “Sàpiga que el seu fill és el compositor més gran que mai he conegut”. Anys després, quan Haydn vivia a Londres i va saber que Mozart havia mort, va estar setmanes trist i compungit: “no puc creure que la Providència hagi cridat tan ràpid un home irreemplaçable pel món futur”.

Haydn: L'anima del filosofo. Obertura

Haydn va compondre una vintena d'òperes, quasi totes elles estrenades al palau del seu mecenes i protector, el príncep Esterházy. L'anima del filosofo és l'última que va escriure (1791) quan ja no treballava pel príncep. Estava destinada a ser estrenada al His Majesty's Theatre de Londres, però per diversos motius l'estrena es va anar posposant i, finalment, va restar inèdita. No es va representar fins a l'any 1951, a Florència, això sí, amb un elenc de primer ordre: Maria Callas, Boris Christoff i la direcció d'Erich Kleiber. L'obra explica —per enèsima vegada en la història de l'òpera— el mite d'Orfeu i Euridice, però en aquest cas el final és tràgic i no amaga la mort d'Orfeu. L'obertura aprofita la generosa instrumentació i juga amb dos temes musicals, cadascun d'ells identificat amb un dels protagonistes de l'obra.

Mozart: Concert per a piano núm. 27

Al catàleg de Mozart hi consten més de 100 obres per a piano, entre sonates, variacions, capricis, fantasies, rondós, fugues, obres a quatre mans, obres a dos pianos, i 27 concerts amb acompanyament d'orquestra. Aquestes darreres van ser la seva carta de presentació com a intèrpret i compositor, i eren la base dels concerts que oferia a benefici propi a Viena. El Concert núm. 27 va ser acabat d'escriure el 5 de gener de 1791 i estrenat a casa del seu amic clarinetista Josef Bähr el 4 de maig, en la que seria la darrera actuació pública de Mozart com a pianista. En destaca el joc entre solista i orquestra i la integració de l'un en l'altra, ja que no es tracta d'un diàleg sinó d'una conjunció. A partir d'una única idea musical (d'una senzillesa absoluta), sorgeix el joc dialèctic. El fet que els recursos temàtics siguin tan simples obliga a buscar altres sortides per al fluir musical: complexitats harmòniques, modulacions, recursos imitatius, etcètera. Si no fos perquè sabem que va morir uns mesos després, diríem que és un cant a la vida.

Mozart: Minuets 1, 2, 5 i 6, KV. 599

Mozart va morir als 35 anys. En el seu darrer any de vida va compondre dotzenes d'obres, entre les quals hi ha el Concert per a clarinet, les òperes La Clemenza di Tito i La Flauta Màgica, el Rèquiem, el Concert per a piano núm. 27 i un grapat de petites obres de música de ball entre les quals 18 minuets. Mozart va ser nomenat Compositor de Cambra de l'Emperador l'any 1787, càrrec que implicava la direcció dels balls de la cort vienesa (un càrrec que 100 anys més tard ocuparia Johann Strauss, l'autor de la Marxa Radetzky). A Mozart li va tocar compondre molta música de ball, música fresca de consum immediat per a les festes que se celebraven a palau. Abans que a la cort es posés de moda el vals, les danses cortesanes més aclamades eren el minuet (noble i elegant) i la contradansa (més ràpida i trepidant). Mozart va compondre, al llarg de la seva vida, més de 200 minuets. La majoria no eren per ballar, ja que són moviments de simfonia, de sonata, de divertiments o de quartets de corda. Els d'avui sí que implicaven dansa, ja que estaven destinats als balls de la cort. Van ser escrits el 23 de gener de 1791, just després del Concert per a piano núm. 27, i destinats a la petita orquestra de les Redoutensaal, els dos salons

de ball del Palau Imperial Hofburg.

Haydn: Simfonia núm. 94 “Sorpresa”

Quan Haydn tenia 58 anys, el príncep Nicolau d'Esterházy va morir i Haydn va decidir fruir d'aquella nova llibertat. Va acceptar la proposta d'un violinista i empresari establert a Londres (Johann Peter Salomon) i va viatjar a aquesta ciutat, on va viure els èxits més espectaculars de la seva vida. La gent omplia a vessar els concerts i va arribar a guanyar més diners en un sol concert que en tot un any al servei de la noblesa vienesa. En els dos viatges que va fer a la capital britànica va compondre el cicle de les conegudes com a “12 simfonies londinenques”. La Simfonia núm. 94, també coneguda com La simfonia de la sorpresa (i als països de tradició germànica com La simfonia del cop de timbal) és una de les sis que va escriure en el primer viatge. Es va estrenar a Londres el 23 de març de 1792 amb gran èxit gràcies al seu caràcter popular, festívol i planer. Tota la simfonia respira un aire rural i pastoril que transmet enormes dosis de tranquil·litat, pau i serenor.

Al segon moviment apareix la “sorpresa” (o “cop de timbal”) que dona nom a la simfonia. Al compàs 16 hi ha un accent sobtat després de l'exposició d'un tema plàcid. S'ha dit que amb aquest efecte Haydn volia despertar el públic endormiscat, però atesa la popularitat de l'autor i la bogeria col·lectiva amb què eren acollides les seves obres, no creiem que hi hagués massa gent dormint a la platea. En tot cas és més versemblant creure les paraules del propi Haydn segons les quals: “El meu desig era captivar el públic amb quelcom de nou i sorprenent”. Després de les audicions a Viena, la premsa se'n referia amb els sobrenoms de “cop de timbal” (que s'ha mantingut) i “tret de canó”. En tot cas, cal no confondre-la amb la Simfonia núm. 103 que duu el sobrenom de “Redoble de timbal”.

David Puertas Esteve, divulgador musical

Jordi Roch i Bosch

(Barcelona, 1931- Barcelona, 2025)

Fou metge i promotor musical.

Llicenciat en medicina, compaginà aquesta professió amb les activitats musicals.

De 1957 a 1963 fou president de Joventuts Musicals de Barcelona i des del 1963 fins al 2017 ho va ser de les Juventudes Musicales de España. De 1983 a 1992 presidí la Federació Internacional de Joventuts Musicals, de la qual és president d'honor des del 1992. El 1983 també fou vicepresident del Consell Assessor de la Música del Ministeri de Cultura d'Espanya, entitat de la qual fou membre fundador. De 1993 a 1997 va presidir el Consell Internacional de la Música de la UNESCO, i de 1996 a 2000 en fou el representant d'Espanya. És el president de l'Associació Franz Schubert Barcelona des de 1997.

Entre moltes iniciatives, ha estat el promotor o fundador de nombrosos festivals i entitats musicals que han canviat el mapa cultural català i espanyol:

- 1963 Fundador del Festival Internacional de Música de Barcelona
- 1967 Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona
- 1972 Patró fundador de la Fundació Pau Casals
- 1974 Creació de l'Associació Catalana de Compositors
- 1970 Festival Internacional de Música de Cadaqués
- 1980 Festival Internacional de Música de l'Empordà
- 1993 Schubertiada a Vilabertran
- 1997 Curs internacional d'interpretació de Lied.
- Rebé el títol d'oficial de les Arts i les Lletres del Govern francès i el 1987 fou nomenat membre de la Real Academia de Bellas Artes de Santa Isabel d'Hongria.
- L'any 2013 rebé la Creu de Sant Jordi.

Jordi Roch ha dut a terme tota la seva trajectòria guiat pels valors de la tenacitat, passió, entusiasme, tolerància, generositat, intel·ligència, honestat, perseverança, modèstia i confiança. El seu caràcter constructiu i conciliador ha facilitat l'entesa entre moltes persones i entitats, creant sinèrgies i objectius comuns i ha facilitat la feina d'equips de treball executiu.

Els tres compromisos més fermes de la seva trajectòria han estat:

1. La seva aposta i recolzament al talent jove.
2. L'exigència màxima per assolir l'excel·lència musical per tal de servir el repertori universal de la música.
3. La vocació internacional i multicultural.

La seva trajectòria va lligada a Joventuts Musicals. Hi ha estat vinculat durant 60 anys, des de 1957 fins a 2017. Juventudes Musicales de España, de la qual va ser president de 1963 a 2017, va adquirir sota la seva presidència un autèntic caràcter federal, fet absolutament inèdit a l'època, i va aconseguir que una entitat d'abast estatal tingués la seva seu a Barcelona.

Des de Joventuts Musicals de Catalunya, de la qual Jordi Roch també va ser president fundador de 1982 a 1986, es van impulsar nombrosos festivals d'estiu, seguint l'estela del Festival Internacional de Cadaqués, fundat pel Dr. Roch l'any 1971: el de Torroella, el Festival Internacional de l'Empordà, el de Sant Feliu de Guíxols i Sitges, que a dia d'avui encara marquen la singularitat del panorama musical català, són fills d'aquella època i dels impulsos de persones que en molts casos van rebre l'empenta que procedia de la presidència de Joventuts Musicals.

D'enorme rellevància per a la vida musical va ser el Festival Internacional de Barcelona promogut i impulsat per Joventuts Musicals de Barcelona el 1963 i que va es va distingir per tres eixos programàtics: la participació de joves intèrprets catalans, la presentació d'obres inusuals o inèdites en les programacions de l'època i l'estrena d'obres de compositors catalans. Més de vuitanta estrenes

són una xifra significativa.

Durant la seva presidència de la Federació Mundial de Jeunesses Musicales entre 1983 i 1992 va treballar per a una major cooperació entre les entitats nacionals i va donar un fort impuls a la World Orchestra Jeunesses Musicales convidant a directors del màxim prestigi com Leonard Bernstein o Zubin Mehta. La vocació multicultural del Dr. Roch al capdavant d'aquesta entitat es veu plasmada amb un esdeveniment concret: la celebració el 15 d'agost 1987 d'un concert de l'esmentada orquestra (formada per músics joves de més de 20 nacionalitats diferents) amb el War Requiem de Benjamin Britten al Schauspielhaus (avui Konzerthaus) de Berlín dirigit pel director britànic Jeffrey Tate, i amb la soprano americana Carol Vaness, el tenor anglès Robert Tear, el baríton alemany Andreas Schmidt, un cor vienès i un cor de nens nord-americà. El context històric feia d'aquest esdeveniment un fet cultural absolutament històric, una tasca d'alta diplomàcia i un repte organitzatiu titànic, ja que va ser el primer concert d'una entitat internacional a Berlín Est des de la segona guerra mundial i dos anys abans de la caiguda del teló d'acer simbolitzat pel mur de Berlín. Al mateix temps va suposar una cooperació entre els dos Berlins, perquè el dia següent el concert va tenir lloc a la Philharmonie a Berlín Oest. El concert va ser enregistrat i difós per nombroses cadenes internacionals de radiodifusió.

El prestigi internacional de Jordi Roch ve certificat pels seus càrrecs: President d'honor de Jeunesses Musicales, l'organització musical més universal que engloba més de 40 països i que organitza vora de 36.000 esdeveniments musicals cada any, i President del Consell de la Música de la UNESCO.

Amb la Schubertiada va introduir de manera pionera a Catalunya una gran tradició europea lligada a la cançó poètica que 30 anys després gaudeix a Catalunya d'una difusió i extensió com a cap altra part del sud d'Europa. El Curs Internacional d'Interpretació de Lied que va fundar al costat del Mestre Wolfram Rieger va suposar un abans i un després en l'àmbit de la formació artística i

musical i va omplir un buit històric en la vessant pedagògica al nostre país en aquest àmbit.

El Dr. Roch va saber captar talents excepcionals internacionals per tal de lligar-los a la marca de la Schubertiada. Sota aquest festival s'han presentat els debuts a nivell estatal d'artistes d'enorme prestigi i repercussió com Matthias Goerne, Christian Gerhaher, Juliane Banse, Christoph Prégardien, Lise Davidsen, Kate Royal, André Schuen, Konstantin Krimmel, Khatia Buniatishvili, Katharina Konradi, Manuel Walsen, Mojca Erdmann, Angelika Kirchschlager, Quatuor Ebène, Evgeni Bozhanov, Kit Armstrong, Christiane Stotijn, Wolfram Rieger, Daniel Heide, Anna Lucia Richter, Ilker Arcayürek, Shani Diluka, Samuel Hasselhorn... La Schubertiada gaudeix d'un gran prestigi nacional i internacional i és per la seva singularitat i caràcter pioner un dels festivals de referència d'Europa. Prova d'aquesta consideració és que els seus concerts han estat emesos els darrers tres anys en més de 150 ocasions en cadenes de ràdio internacionals de 17 països de tot el món.

Jordi Roch ha ocasionat i va donar les primeres oportunitats professionals a nivell nacional però també internacional de nombrosos músics espanyols com ara Quartet Casals, Javier Perianes, Judith Jáuregui, Quartet Gerhard, Anna Puig, Laia Puig, Ona Cardona, Katia Michel, Mario Mora, Isabel Villanueva, per mencionar una minúscula selecció.

També ha estat fonamental el seu suport al talent en l'àmbit de la gestió musical, creant un pool de nombrosos professionals de la gestió musical actual que han treballat al principi de les seves carreres professionals amb el Dr. Roch.

Finalment cal destacar el seu compromís amb els valors nacionals de Catalunya i el seu compromís amb la llengua catalana a través de la promoció de nombroses publicacions al voltant de les activitats amb caràcter divulgatiu i editorial i de l'impuls d'un amplíssim catàleg de traduccions de poesia europea al català.

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el suport de

Generalitat
de Catalunya
Departament
de Cultura

Institut
Català de les
Empreses
Culturals

Ajuntament de
Barcelona

Financiado por
la Unión Europea
NextGenerationEU

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Pla de Recuperação,
Transformación i Resiliència

mitjans col·laboradors

LAVANGUARDIA

Cat *W*úsica

amb la col·laboració de

telinformática*

Soluciones Integrales

ibercamera col·labora amb

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA!25

#QUADERN
CULTURA

col·labora amb nosaltres

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini,
contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

segueix-nos

organitza

Temporada Ibercamera, SAU

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 467, 1er 2a B - 08036 Barcelona

www.ibercamera.com

ibercamera@ibercamera.com

T. 93 317 90 50

Edició: Ibercamera, SAU

Imatge gràfica: Enric Satué

Disseny gràfic: Estudi Neus Pacheco

iber:Camera

proper concert

26/01/2026 – palau de la música

l'esclat del barroc ensemble 1700

bruno de sá, sopranista
dorothee oberlinger,
flauta de bec i direcció

scarlatti, bononcini, marcello, corelli, händel

t. 93 317 90 50

www.ibercamera.com